

[Lone Dybkjær]

ke – jeg forstod det heller ikke i den sidste debat, og nu siger jeg det mere for en ordens skyld, for det er ikke alle, der var her under den sidste debat – at det er sådan. Jeg tror, man hjælper de unge ved at stille krav til dem, og det er det, der lå i den tidligere socialministers tankegang, når vi sagde »fra passiv til aktiv«. Man skal stille krav til mennesker, man skal ikke bare udbetale penge.

Jeg forstår heller ikke fru Hanne Thanning Jacobsens bemærkninger om, at det er slemt at sende dem tilbage til bistandssystemet, de må hellere blive i dagpengesystemet. De to ting er efter min opfattelse lige ringe – det, det drejer sig om, er at skaffe noget arbejde. Bistandssystemet kan være godt for nogle, og dagpengesystemet kan være godt for andre; jeg tror, vi må erkende, at vi nu har to systemer. Det er lidt tilfældigt, om man er i dagpengesystemet eller i bistandssystemet; det er lidt et spørgsmål om, hvorvidt man har meldt sig ind i en arbejdsløshedskasse eller ikke har meldt sig ind. Men jeg synes ikke, man skal sige, at det offentlige system i denne sammenhæng nødvendigvis er så dårligt.

Så kan vi diskutere spørgsmålet om penge, men det er en anden sag; udgifterne bliver jo stort set de samme, og det vil altså sige, at det er samfundet, der kommer til at betale i forbindelse med den store arbejdsløshed. Det var også derfor, jeg som den sidste bemærkning før sagde, at nu synes jeg, vi skal stoppe dagpengediskussionen og prøve at tage en diskussion om, hvordan vi får en aktiv og mere dynamisk erhvervs politik, for det er det eneste, der på sigt kan løse nogle problemer for os.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg er ikke fornærmet over, at fru Lone Dybkjær på dette sene tidspunkt kommer til at sige et forkert efternavn, det skal være tilgivet.

Men det skal ikke være tilgivet, at man mener, at det at være på bistandshjælp og det at være på dagpenge er ét fedt. Når man er på dagpenge, er man dog inde i systemet, hvorimod man på bistanden kan blive fastholdt i årevis.

At vi skal have de unge i gang, den interesse deler jeg selvfølgelig med fru Lone Dybkjær. Det er hun vel heller ikke i tvivl om. Det er måden, det er angrebet på her, jeg har noget imod.

Jeg hørte godt fru Lone Dybkjærs bemærkninger i forrige debat om det at arbejde 3 måneder i et tivoli, og det kan jeg da godt se. Når fru Lone Dybkjær udtrykker, at man ved den ordning, jeg plæderer for, vil fastholde de unge, sådan at de ikke vil gå på SU – det var fru Lone Dybkjærs ord – så synes jeg, at det er manglende tro på, at de unge ønsker en uddannelse. Det er at bekræfte den tankegang, at de hellere vil drive den af, eller at de hellere vil gå i nogle beskæftigelsesprojekter, hvor fru Lone Dybkjær åbenbart mener at der ikke bliver stillet store krav til dem. Jeg har større tiltro til, at de unge mennesker har lyst til en uddannelse og til SU.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Som sagt beklager jeg det forkerte efternavn, fru Hanne Thanning Jacobsen. Jeg var mere optaget af indholdet, men det er alligevel ikke til at tilgive, at man siger noget forkert til et ældre medlem som mig selv.

Jeg har ikke ment, det var en god idé, at man fastholdt folk i bistandssystemet kontra dagpengesystemet. Det handler om at skaffe arbejde, det er det allerallervigtigste, og det er det, vi skal begynde at diskutere.

Det andet er, at man jo ikke længere fastholder folk i bistandssystemet sådan fuldstændig passivt. Nogle af de ordninger, vi gennemfører her, og som SF altså ikke vil være med til, er faktisk et brud på den tankegang, at man passivt skal kunne modtage kontanthjælp.

Så er der det med de unge. Jeg er simpelt hen grundlæggende uenig. Det er ikke et spørgsmål om at have manglende tiltro til de unge, men vi har, for at sige det ligeud, blandt de unge en gruppe, som under alle omstændigheder er svær, og som man skal gøre noget ekstraordinært ved, fordi den »har handicap« af en eller anden art i meget bred forstand.

Så har vi dem, der altid klarer sig, og så har vi den brede mellemgruppe.

Jeg ved ikke, hvor mange fru Hanne Thanning Jacobsen omgås, men jeg omgås tilstrækkelig mange til, at jeg kan sige, at det er direkte demoraliserende og vanskeligt, hvis de har været vant til en eller anden høj bistandshjælp, at få folk over på SU. Unge på 20 eller 21 år vænner sig ligesom andre mennesker til en eller anden levestandard og tænker i den alder ikke nødvendigvis på deres pension, eller hvordan de har det, når de er 30.